

at saa snart Udenrigsministeren havde sat sig ind i denne Sag, vilde der komme Forslag frem fra hans Side, og vi vilde faa de Beparelser, vi alle mente, der godt kunde gennemføres. Nu er der gaaet mange Aar siden da, men der er ikke kommet noget Forslag frem fra Udenrigsministeren om at spare paa dette Omraade. Man sagde den Gang, at Indskrænkningen af vore Gesandtskaber var et gammelt Venstrekrav, og man forundrede sig over, at Socialdemokraterne vilde stille Forslag i den nævnte Retning. Jeg erindrer, at „Aalborg Amtstidende“ skrev, at Socialdemokraterne kunde bare passe sig selv; det var noget, Venstre nok skulde passe, det var et af Venstres gamle Krav. Her var et Omraade, hvor der kunde spares, for her var den lykkeligste Overensstemmelse mellem Regeringspartiet og Udenrigsministeriet. Beparelserne ere imidlertid ikke komne; det er gaaet paa dette Omraade ligesom desværre paa saa mange andre Omraader, siden dette Tillidens Ministerium kom i 1901, at vi ere komne til at gaa den modsatte Vej af den, man skulde vente og haabe. I 1901 vare Udgifterne til vore Gesandtskabsposter 286,200 Kr. Naar det foreliggende Lovforslag bliver vedtaget, komme vi op paa 430,700 Kr.; det er en Stigning paa 144,500 Kr. Vi ere altsaa blevne sørgeligt skuffede paa dette som paa saa mange andre Omraader. Enhver, der ønsker at faa en sund og hjertelig Latter, skal gennemlæse Forhandlingerne fra Januar 1902 og se, hvorledes Forholdene have udviklet sig siden da. Det friske, grønne Haab, som Ordføreren talte om den Gang, er forsvundet. Men det gamle Venstrekrav: at spare paa dette Omraade, fastholdes endnu af Socialdemokratiet, og derfor have vi stillet et Ændringsforslag og samtidig med Oprettelsen af Gesandtskabsposten i Østen at nedlægge en Gesandtskabspost i Europa, saa at Udgifterne dog holdes indenfor nogenlunde rimelige Grænser. Jeg skal hermed anbefale det af Socialdemokraterne stillede Ændringsforslag.

Zahle: Det Lovforslag, som her foreligger til anden Behandling, kan jeg anbefale til Vedtagelse med det Ændringsforslag, som er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget. Ændringsforslaget vedrører ikke Realiteten, men gaar alene ud paa at lade Staten betale de med Lovforslaget forbundne Udgifter. Ligesom den foregaaende Taler kan jeg naturligvis ikke være blind for, at det var ædle Hen-

sigter, som Østasiatisk Kompagni og Store nordiske Telegrafelskab havde, naar de tilbød at afholde en Del af Udgifterne, der vare forbundne med Ansættelsen af en Gesandt i Kina. Det er ogsaa rimeligt, at det Ministerium, der har modtaget Tilbudet, og det efterfølgende Ministerium have behandlet det med den største Courtoisie. Jeg havde heller intet imod, at Ministeren er kommen til Rigsdagen med dette Forslag, men jeg glæder mig ikke desmindre overordentlig over, at Rigsdagen har tilbagevist Tilbudet. Naar vi behandle Diplomati- og Konsulatvæsenet, maa jeg maaske undtagelsesvis have Lov til at bruge en latinsk Frase: Timeo Danaos et dona ferentes, hvilket i denne Forbindelse betyder: jeg frygter Kapitalen, ogsaa naar den bringer Staten Gaver. Selv om jeg ikke skal insinuere, at der har været nogle mindre paaskønnelsesværdige Motiver i det foreliggende Tilfælde, er det dog heldigst i al Almindelighed, at Staten holder sig fri af Kapitalen, og at de kapitalstærke Selskaber ikke faa det Indtryk, at de ved at tilbyde Staten Penge kunne faa iværksat Statsforanstaltninger, som de ellers ikke vilde kunne faa iværksat, thi kunde de det, kunne vi let komme ind paa et Skraaplan, som kan føre til højst uheldige Tilstande. Regering og Rigsdag bør fastholde det Standpunkt, at vi iværksætte kun de Foranstaltninger, som vi anse for nyttige og tilraadelige af Statshensyn, og ikke Foranstaltninger, der i øvrigt kunne være heldige af det ene eller det andet Hensyn.

Til den ærede sidste Taler skal jeg sige, at under de nu foreliggende Forhold kan jeg ikke gaa med til et Forslag om at nedlægge Gesandtskabsposten i Østerrig-Ungarn, altsaa i Wien, og den dermed sammenknyttede Gesandtskabspost i Rom. Jeg var i fuldkommen god Tro, da jeg i 1901 som Ordfører for det daværende Folketingsflertal og i Overensstemmelse med den daværende Udenrigsminister fremsatte den Paastand, at der kunde spares betydeligt paa vor diplomatiske Repræsentation. Siden have vi imidlertid faaet en organisatorisk Lov om en Ordning af disse Anliggender. Men hvis det var et stort principielt politisk Spørgsmaal, at vi skulde nedad med vore Udgifter til Diplomati- og Konsulatvæsenet, kunde man naturligvis desuagtet godt fastholde sine Krav. Men naar man er Fremskridtsmand, og naar man med Iver skuer ud i Verden for at iagttage, om der ikke skulde ske noget, som varsler om bedre Tider, synes jeg, man